

Олбер Андр

Історія з шухляди

УДК 821.161.2
ББК 84.4Укр
Б484

Б484: Олбер А. Історія з шухляди. - К: Видавництво «БукРі», 2018. - 489 с.

ISBN 978-617-7595-36-5

Усі розповідають, що їх історії починаються з чогось надзвичайно моторошного або величного, але чомусь ніхто не говорить про те, що є історії, які розпочинаються самі.

Людство спало, розважливо позіхаючи та тікаючи від темряви, спало, перевертаючись з одного боку планети на інший та вкриваючись природною ковдрою. Ніжно пестячись в обіймах сонця, воно, ніби новонароджене кошеня, рухалось уперед, піднімало очі вгору та молилось на кращу долю, фантазувало та мислило, творило та знищувало, кохало та ненавиділо, обожествляло нових героїв та зносило старі ідоли.

Проте в одну ніч усе змінилось. Замість ласки чорні небеса розпахнулися, обваливши на Землю всю свою лють, міць та силу. Небаченої краси червоний зорепад опустився на третю планету від Сонця, принісши із собою космічних загарбників, полум'я та кров. Разом з ними, невідомо звідки, ожили міфічні істоти та жахи дитинства, перетворивши, колісь квітучу Землю, на поле бою.

Так розпочалася ця історія. Історія, де маленькі люди здатні на величні речі, а праведні бажання призводять до фатальних наслідків. Історія, яка поклала початок всьому тому, чим ми користуємося і нині. Та чи закінчилася вона?

© Олбер А. 2018

Книга I

Частина I

(18+)

Нульовий відрізок

Якби я був пересічним читачем та випадково наткнувся на дану книгу у бібліотеці глухого містечка, ремонт якої проводився останній раз ще за часів Великої депресії, то поклав би її назад, гнити під тонами пилу. І не тому, що вона не цікава, нудна, монотонна, наукова чи ще якась там. Ні. Справа зовсім не в цьому.

Мабуть, я б не витримав всього того болю, емоційного напруження і переживань, які б несли протрухлі сторінки не менш протрухлої історії.

Якби я був естетом, то неодмінно взяв би пляшку гарного вина, бажано з берегів Франції, закутався б у товсту шерстяну ковдру, вироблену в самому серці альпійських гір, та вмовстився б перед каміном, смакуючи все це разом і розбавляючи присмаком запашної сигари.

Якби я був убивцею, мерзотою чи останньою в світі падлюкою, то поставив би цю книгу на полку замість Біблії, але точно так я зробив би, і якби був найщирішою та найдобрішою людиною в світі, аби показувати, як треба себе вести, і, як себе вести не треба.

Але все набагато складніше, ніж навіть описане зверху. Все це живе в мені, прекрасне і потворне, добре й лихе, усе просить бути висказаним і почутим.

Я міг би закрутити цю розповідь у танку витончених порівнянь, ніби сам Місяць спустився на Землю і вальсує під мелодію вічності. Я міг би розтягнути її на тисячі сторінок, ніби величну та сумну сагу скальдів, омиваючи ваше обличчя солоними потоками та висушуючи його щирою дитячою посмішкою. Я міг би посадити її в клітку Фарадея, аби ви з боєм доторкалися до кожного слова та виплітали його з полегшенням, проникнувши в суть, у своїй уяві.

Але скажу чесно і відверто, перечитуючи світову класику, сам нерідко грішу, ніби юнак, що впадає за найгарнішою жін-

кою в світі, і веде себе, як грубий неотесаний камінь; як шмат неошліфованого дерева, що марно намагається втілити найзухвалішу фантазію та перетворитися в туру чи короля, я перегортую цілі сторінки, аби уникнути чогось надто... зайвого. Нехай пробачать мене за це служителі та Боги Пера, але це правда.

Тож якщо ви прагнете знайти книгу чи розповідь, схожу на описане вище – спробуйте, але, не витрачаючи часу, ви можете одразу покласти те, що перед вами, в сторону, бо подібного тут і не знайдете.

Дехто може просто посміхнутися і сказати, що таке банально та елементарно неможливо. Дехто може сказати, що це зовсім непогана вигадка, схожа на всі інші в своєму жанрі та нав'язана часом і модою. А інші можуть сприйняти все за серйозну реальність, альтернативну версію розвитку та виникнення людства або найстрашнішу казку в своєму житті.

До якої б категорії ви не належали, якої б точки зору та віросповідання не були, якщо вирішите читати далі – тоді не відволікайтесь, пірнайте в цю надзвичайно моторошну та дивовижну подорож повністю, занурюйтесь по саму маківку, будьте готові поглянути на знайомі речі та нерозкриті загадки по-новому і, діставшись найпоетаемніших місць цього світу, не кажіть, що вас не попереджали.

І в репті-репті, спробуйте дати відповідь на одне єдине запитання, але чесно і правдиво настільки, як це роблять хворі перед смертю, як це роблять воїни, коли йдуть в останній бій, як це роблять діти, коли пропонують нам свої цукерки. Питання це настільки просте, що іноді, коли ми замислюємося над ним, стає смішно. Ми реальні, а якщо так, то для чого ми живемо?

Адже все наше життя складається з певних періодів, які я волю називати відрізками. Дитинство, Юність, Дорослішання, Літній вік, Передсмертний час – через всі ці етапи проходить майже кожен із нас, якщо не враховувати тих, хто дуже рано відходить за грані нашого розуміння. І кожен із цих етапів є неповторним... Принаймні, ми так думаємо.

У кожному із наших відрізків трапляються ситуації, які ми вже переживали раніше. Хтось назвав це досвідом, інші – долею, а якщо до цього всього додати ефект *déjà vu*, то виходить взагалі цікаво. І ми, впевнені в поступальному русі історії, впевнені в його спіральному розвитку, сприймаємо життя, як даність. А якщо коло замкнеться, щось зміниться? Все повториться, обличчя, правда, буде носити інше.

Відрізок I

Холодні краплі повільно спадали з іржавого крану і впивалися в тіло Джіара. Чорне волосся поступово набирало звичайного рудого кольору, а маленькі грязьові струмочки пробивали собі шлях через товщі пилу. Ще один невимовно тяжкий день робіт на вугільних шахтах добігав кінця. Залишилося вставити чіп поселенця в вимучене зап'ястя – і можна спокійно лягати спати. Завтра все зміниться. Завтра мають підняти нове повстання, організоване, забезпечене зброєю і, що саме головне, провіантом та чітким лідером.

Кайданів на ногах не було. Цей примітивний засіб сковування залишився в минулому разом з думкою про те, що Всесвіт темний та мертвий. Але незважаючи на це, Джіар їх ледве пересував. Ступні зачерствіли настільки, що можна було не носити взуття, а суглоби в колінах нили кожного божого дня. На свої сорок три він уже побачив всякого. Місце, куди йшов цей вимушений робітник, було звичайним багатоповерховим бункером, куди зганяли всіх корінних жителів планети СЗ, така собі резервація. Двісті п'ятдесят поверхів вгору і три вниз.

Атланти не любили землю, вони її боялися, боялися того, що живе в ній, самого ества чорного ґрунту, а тому намагалися якомога менше з ним контактувати. Усі будівлі нових хазяїв Землі здіймалися вгору, ніби стовпи і перехрещувалися в небі, затуляючи подекуди сонце і мрії людей на свободу.

Нарешті з'явилися двері. Та сама кімната, куди десять років тому Джіара привели вперше. Металева підлога і скляні стіни, але такі міцні, що всі попередні матеріали землян здавалися крихкими, ніби кісточки немовляти. Втекти звідси було неможливо, а новостворені пейзажі на фоні тисячолітніх зелених лісів та динозаврів навіювали ще більшу тугу.

Руки самі піднялися вгору та повільно прочесали пальцями по волосся. Чоловік зупинився біля однієї зі стін і спокійно споглядав, як шматки розпеченого диску віддзеркалюють в сусідньому приміщенні. Коли працюєш в три зміни на шахті, то і цього можна не побачити. Повільно погляд перемістився

туди, де нині розкинувся величезний котлован. Раніше там знаходилося Сталсіті – окраса Гідеріалії, її культурний та історичний центр, а Джіар був його повноправним власником.

Краще було б померти одразу, разом з дітьми та дружиною, які позадихалися в нього на руках від невідомого газу. Але ні. Чи то була доля, або ж так розпорядився звичайний випадок, та тепер він мусив бути рабом, і це рабство от-от мало закінчитися.

Міцна спина інтуїтивно знайшла в темряві ліжко. Навколо будівлі почувся легкий шурхіт. Це працювали роботи, вони мали вичистити від смертоносних бактерій фасади багатопверхівок, аби на ранок вся територія засяяла в космосі потужним променем на честь головного Атланта Т'Ама. Остання ніч рабства, остання ніч знущань, болі та гніту. Швидше б прийшов той клятий новий день, швидше б заснути, але думки самі лізли в голову та накочувалися споминами, ніби лавини гір Відчаю.

— Мене звати Пріелса, а тебе?

— А я Джіар. Мене мама привела в дитсадок. Мій тато – велика людина, він працює над створенням нового винаходу. Скоро ми не будемо ходити пішки, от побачиш!

— Джіар, не говори багато зайвого, — різко прозвучав голос матері, — це зовсім нікому не цікаво.

— Це цікаво моему новому другу. Правда ж, Прі?

Цей спомин зустрічі зі своєю майбутньою дружиною викликав у Джіара Стареллі скупку сльозу. Маленька дівчинка стала його першим другом у великому світі і міцним плечем у жорсткому житті.

Земля сто мільйонів років тому мало чим відрізнялася від тієї, якою вона постає в нашій голові сьогодні. Уявіть собі світ часів Ренесансу. Світ, де поряд із багатопверхівками та неприступними фортецями тулилися непроглядні злидні. Світ, де разом із стадами лосів мирно випасалися стада динозаврів. Світ, де люди знали порох і більшість сучасних наук. Єдине, що їм було не під силу – це створити машини, створити бодай парові двигуни, які б облегшили життя. А між тим існували сучасні гаджети, сенсорні прилади та енергетична зброя без

всілякої там електрики, ніби то сам Тесла проклав їм невидимі дроти з Місяця. Створені швидко і хімічно, імпульси швидко з'являлися завдяки добовим коливанням температури і так само швидко зникали, немов юнацька захопленість. Правда, володіла тим добром всього лише одна країна – Гідеріалія, а решта годувалися з її об'їдків.

Подекуди проявлялися індивідууми з надздібностями, але цього виявилось мало, коли з нічного неба почали падати метеорити та випускати пари невідомого газу.

Поділ суші також був помітно іншим. Один єдиний великий континент, що займав одну третю планети, перетинала багатотисячна в ширину ріка Біра, а на заході височіли гори Відчаю. Коли і за яких умов вони з'явилися, невідомо нікому, але піти у них та прийти назад не зміг ніхто. Їх висота була настільки непосильною, що навіть Атланти повернулися звідти ні з чим, так і не змігши перелетіти вершини. Сотні експедицій через океан Солоних Вітрів закінчилися так само невдало, як і експедиції по суші. Із того краю височіли ті самі гори, замикаючись в кільце, та утворюючи природний бар'єр. Ходили легенди, що раз на сто років з гір спускаються невідомі крилаті істоти, забирають кілька десятків найвродливіших жінок та дітей і повертаються назад, тому ці природні стовпи і отримали таку назву. Але сам Джіар в ці казки не вірив, бо людям літати не дано, а поза людьми не існує нічого. Принаймні так казав батько Джіара.

Франциск Стареллі – найшановніший учений всієї Гідеріалії та один з найбільших розумів планети. Він уже кілька десятків років працював над тим, аби винайти людину механічну, той організм, який зможе повністю відсторонити людей від праці та надати гарантований відпочинок.

Провидці Поселення Сліз казали, що затія ця марна, і все станеться тоді, коли має статися, а самому Франциску вготована зовсім інша доля, проте вчені люди не вірили ані в провидців,

ані в долю. Саме завдяки старанням Стареллі-старшого Сталсіті і стало містом-перлиною, а його син був мером цієї перлини.

Дружина Франциска – Діарса була лікарем і могла без рентгену виявити внутрішні проблеми організму людини, що швидко підвищило попит на її послуги. Слава розлетілася за межі Гідералії: в Поамору, Живею, Рбецу, Картеліно, цілий ряд дрібніших країн та, навіть, у дику та пустинну Мірсу.

Сам Джіар особливими розумовими потугами не відрізнявся, проте прекрасно розумівся в людях і міг з легкістю ними маніпулювати. Маючи ім'я, харизму та авторитет він швидко просувався по кар'єрній драбині, використовуючи абсолютно всі методи.

«Тепер ви можете поцілувати наречену»... Наступний спогад прийшов про одруження.

— Пріелса, ти чуєш, тепер у нас з тобою все зміниться, тепер ти Стареллі, а це значить, що більше ніхто косо не подивиться у твою сторону, чуєш, я нікому не дам тебе ображати.

Майбутня дружина Джіара походила з бідної родини, а тому у суспільстві рівних можливостей та сильних звичаїв її знайомство з Стареллі-меншим було радше шаленою вдачею, аніж простою закономірністю. Закоханість юнака з дитячого садочку і призвела до того, що спочатку Пріелсу забрали в школу для молоді майбутнього, а потім і університет Доа, що означало подальше політичне майбутнє.

У чому дівчині неможливо було відмовити, так це у стовідсотковій віддачі всієї себе сім'ї. Вона ніколи не суперечила, не сварилася з чоловіком на людях і всеціло його підтримувала. Їх дім скоріше нагадував курорт, ніж оселю. Спокій та затишок, витканий ніжними руками Пріелси, підносив її чоловіка на нові подвиги та починання.

— Летять, Джі, глянть, вони летять. Зорепад, обіцяний станцією погодних умов. Глянть, яка краса, не спи, не будь занудою, буди дітей!

— Прі, кохана, залиш зорі їм самим, я впевнений, що на Землі знайдуться мільйони прихильників цього явища. Я хочу трішки поспати, у мене був дуже важкий день. Палата класу

Дельта знову не прийняла закон про виселення бідняків зі Сталсіті, а ти ж розумієш, як це важливо для міста. Тепер мені знову місяцями доведеться боротися зі смородом та крадіжками.

— Зануууда, — прокричала крізь сміх Пріелса, та, взявши на руки дітей, піднялася на дах. — Боже, яка краса. Джі, їх тисячі, я такого в житті не бачила, ніби люди осіддали омріяні машини та піднялися в небо!

Наступного дня всі канали зв'язку зі столицею Гідеріалії Тролгесю були заблоковані. У блокаду потрапили і інші міста. А з каміння, яке падало на землю усю ніч, почали виходити десятиметрові істоти, чимось нагадуючи створінь із легенд про гори Відчаю. На диво, вони швидко переключили мову і звернення до всіх жителів планети СЗ, як вони нарекли Землю, почало транслюватися в усі комунікатори та гаджети, як людські, так і новостворені.

«Ми – раса великих Атлантів. Наша місія – нести слово і силу, і славу великого Т'Ама. Верховний Атлант хоче, аби ви дізналися правду. Ви – лише маленький гвинтик у великій машині. Ваша планета – звичайний смітник, який ми виявили по поверненню додому після закінчення тисячолітньої війни з нащадками богів Тріші. І ваша планета була перетворена на пахту. Тим хто не згоден, вихід один – смерть. Решта стане біоматеріалом для слави і сили Атлантиди. Корінне населення землі буде загнане в резервації, а ваше місце займуть машини і інші мешканці нашої імперії. Поступово всі, хто виживе, будуть просвітлені та зможуть спокійно зайнятися улюбленою справою – бути непотребом. Така наша воля і таке слово Т'Ама».

Те, що почалося після промови, словами для Джіара було описати важко. Він згадав лише згустки енергії, які виривалися зі списів Атлантів, згадав звуки вибухів і те, як усе повітря почало заповнювати гази невідомої речовини. Згадав, як дружина упустила уже мертвих дітей на землю і почала битися в агонії прямо на руках чоловіка.

Наступні десять років перетворилися для Стареллі на пекло. Шахта, сон, електрошок, прочистка мізків, знову шахта. І так кожен місяць, рік, кожен проклятий рік. Завтра це все має закінчитися. Останнє повстання під проводом має очолити єдина країна, яка ще бореться і, яку не змогли завоювати Атланти – Мірса, поведе у вирішальний визвольний похід проти інопланетних завойовників.

Таких повстань було по п'ять-шість кожного року, але всі вони закінчувалися кожен раз нічим. Люди не мали такої сили, яка б могла завдати істотної шкоди Атлантам. Але пройшла чутка, що Мірса знайшли спосіб, не даремно ж вони стільки воювали у Вічній пустелі, не даремно ж мірсіанці завжди були найвправнішими воїнами планети. Швидше б той ранок. Повіки, які через силу не могли ніяк склеїтися, самі й замкнулися.

— Встати! — Джіар відчув дотики електрошокера в свій бік. — Встати, мавпяче ти лайно!

Це були вольтеріанці. Наглядачі, яких залишили Атланти. Раса, більше схожа на величезних крабоподібних, ніж на щось розумне, була вірними псами імперії.

— Встати, собачий корм, кому сказав! — шпурляння продовжувалися. — Імена, місця, паролі. Говори травоїдна скотина! Аррррр!

— Що? Я... я нічого не розумію. Джіар. Джіар Стареллі. Моє ім'я. Більше я не знаю. Не маю знати, я просто гвинтик.

—Брешеш, жаб'яча бородавка! Нам надійшов рапорт. Ти у Русі Спротиву! Імена!

Від наступного удару Джіара врятував поштовх. Це будівля раптово почала падати та забирати всіх своїх мешканців із собою. Стареллі встиг лише відштовхнутися від підлоги та підставити вольтеріанця під удар уламків стелі. Наступної миті двісті п'ятдесят поверхів опинилися повністю зрівняними з землею, а сам Джіар був закопаний під тисячами тонн металу і скла.

Відрізок II

Країна стоячого піску і чорної води. Саме так перші мандрівники охрестили Мірсу – величезну імперію на сході материка, де, окрім пустелі, було важко виділити ще щось.

Люди, які мешкали тут, призвичаїлися до жорстких умов, а складні навколишні обставини лише пішли їм на користь. Аби хоч якось виживати, були споруджені величезного розміру скляні напівкруглі теплиці. На самому краю імперії, де в глину та гальку впивався океан, розміщувалися табори перевиховання. Решта цивілізованого світу відсилала сюди ненадійні соціальні елементи, а самі мірсіанці брали за це чималі копшти. Так було вигідно всім, принаймні, доки не вибухали повстання цих самих елементів. У такі часи на берегах збиралися зграї чайок, круків та птеродактилів, аби поласувати свіжозасоленим м'ясом. Трупи бунтарів могли не збирати місяцями, адже через природний ефект сморід абсолютно ніяк не заважав місцевим жителям.

Із часом таке життя призвело до створення нової держави – держави абсолютних воїнів імператорського характеру. Але прихід Атлантів повністю змінив правила гри. Залишені без нагляду, колишні в'язні безперешкодно вийшли на вулицю, організувалися в окремі загони та почали тероризувати місцеве населення.

Розміри імперії, армія якої була розтерзана виснажливими сутичками з космічними гостями, зменшилася майже втричі та представляла собою лише невеличкий шматок – столицю Ібару разом з прилеглими територіями у самому центрі пустелі. Сюди не захотіли йти ані повстанці, ані Атланти. Окраса столиці та всіе Мірси, палац Золотого піску, місяцями потріскався, його стіни давно не знали ремонту, а з даху так і сипало вночі потоками пилу.

Із тренувальних залів, помилуваного часом крила Тріумфу, лунали гучні викрики та важке сопіння:

— Якщо, Мольварте, ти і далі так будеш кидати списа, то трон займе якась баба, гори б Відчаю тебе побрала. Руку занось ще за спину, під кидком вирівнюй, цілься одним оком. Давай, ще раз.

— Я, наприклад, — роздався легенький дівочий сміх за спинами вчителя та учня.

У ту ж мить тендітна, ніжна рука підняла важкий металевий спис, прокрутила в руках, ніби сірник, та зажбурнула вперед, прямо в голову беззахисному манекену.

— Гріа! Це тобі не забавки, у бою буде не стояче опудало, там живі вороги, більші ніж ти. Там не сміх, — відрізав Мольварт, кинувши спопеляючий погляд в бік сестри.

— Авжеж не будуть, якби це був бій, то Жовтий трон був би уже давно мій, брате. Ти ж навіть ложкою в рота не можеш влучити за вечерею. До речі, бачила недавно одну твою подружку, так от вона проговорилася про ще одне твоє уміння метати списа, і, чесне слово, якби я була чоловіком, то вже б вона стала моя подружка, — на обличчі у дівчини розтягнулася посмішка, а стрункі ноги швидко відскочили від Мольварта на кілька метрів у бік.

— Зараз я тобі покажу списа! — юнак побіг слідом за сестрою.

— Припиніть обидва, — прокотилося громове посилення тренера та останнього генерала армії Мірси Арігана, — ваш батько не для того помер, захищаючи столицю під час штурму, аби ваші дурощі призвели нас до загибелі. Не було ще, Гріа, в історії Мірси жінки на троні, і, повір мені, ти не будеш першою. Краще іди займися приготуванням роздачі їжі для знедолених, а ти, Мольварте, бери списа і вчися, щоб мені не довелося знову витягати твоє неприємне тіло з поля бою.

Ображена дівчина опустила погляд униз, та, випроставшись, як чорна пантера, граціозно побігла геть, лише почувся передзвін її браслетів на ногах, які вона сама і зробила з кісточок впольованих хижаків пустелі.

Молода принцеса із самого дитинства в усьому була краща за свого брата-близнюка. Їй краще давалися науки, за нею чер-

гою ходили не тільки хлопчачки, але і дівчата, і саме вона потай від сім'ї опановувала бойові мистецтва, що також у неї вийшло краще за брата. Старий відставник, який допомагав їй у цьому, герой Війн за свободу, Аламес навіть жартував, що бог вітру Ралот переплутав сім'я, коли розподіляв його в животі матері. Сама ж Гріа лише відсміювалася та продовжувала тренуватися, поки її брат задовольняв чергову жінку у своєму ліжку. Матір близнюків померла під час пологів, а імператор Грон так собі нікого більше і не знайшов, тому, не знаючи ласки, Гріа і росла, як справжній воїн Нескінченної пустелі.

І зараз вона побігла не куди-небудь, а саме до Аламеса, людини, яка в її житті замінила всіх.

Старий воїн мешкав за межами міста. На околицях цього золотого дива ще залишилися поселення, де люди продовжували вести звичайний спосіб життя: вирощували їжу, тільки вже, правда, у підземних теплицях, розводили підземних черв'яків та молилися богині життя Акве про милість та швидше закінчення сутічок. У разі нападу вони спритно заривалися в багатометрові дюни, тому їм і вдавалося виживати весь цей час. Таке життя відставнику припало більше до вподоби, ніж вічний гамір та паніка, розніжених благами Ібари, мешканців.

Коли його знайшла Гріа, Аламес сидів і виплітав із шматочків мідного дроту сітку.

— Гарне знаряддя буде, диви які дрібні квадратики, сюди не одного звіра можні ввіймати.

— Учителю, вони мене висміяли, — почала з порогу юна леді, — мене, ту, хто вправніша навіть за Арігана. Мені здається, що це задрість. Ви ж знаєте, це я маю вести війська Мірси у бій. Через десять днів у нас нове повстання, а ватажком обрали Мольварта. Це знущання, чуєте, знущання!

— Дівчинко моя, дитинко, усьому свій час, — сказав лагідно, ніби вранішній туман укриває землю, Аламес. — Прийшов час – і постала Мірса, прийшов час – і впали червоні зорі, прийде час – і ти будеш сяяти. Головне – це вміти чекати, бо якщо будеш постійно поспішати, то обженеш навіть власне щастя.

— Чекати, чекати, чекати. Я не маю сил чекати, поки цей йолоп загубить усю справу. Не приходив той навіжений учений із Гідеріалії?

— Приходив, знову питав про машини під пісками, чи немає там ще якихось, але я його знову відправив до Мольварта. Нехай він займається цими справами. Хочеш спробувати мій новий суп? Я назвав його в твою честь, він такий же гострий та пекучий, як ти, — посміхнувся старий воїн.

— Що б я робила без вас, учителю, насипайте.

Після закінчення трапези схвильована Гріа не могла знайти собі місця. Через десять днів вони почнуть нове повстання, у якому на цей раз на їх боці будуть машини. Хто б міг таке уявити. Поки божевільні вчені Гідеріалії загрузли у своїх спробах створити автоматику, вона увесь цей час була у них під ногами

Коли жителі околиць почали зариватися в дюни, то робили це весь час глибше і глибше. І от, одного разу, комусь з таких селян вдалося віднайти на глибині триста метрів якісь химерні металеві конструкції. Не гаячи часу, він тут же побіг до імператорського двору, за винагородою чи хоча б кімнатою за стінами Ібари. Схвильований Грон відправив посланців за дослідниками, а бідоласі, який показав знахідку, наказав відрубати язик та видавити очі, аби залишити все у великій таємниці. Винагородою ж він залишив життя тому чоловіку.

Точний вік механізованих елементів учені визначити так і не змогли. Дехто схилився до думки, що їм більше мільйону років, інші стверджували, що то пастки Атлантів, зариті для несподіваної атаки, але всі зійшлися на тому, аби використати їх для себе.

У пілу суперечок та беззаперечних аргументів, там, де народжується істина, з роками вдалося навіть їх запустити. Метал, з якого вони були зроблені, не мав жодних аналогів, навіть серед розбитих машин Атлантів, а це вказувало на одне — інопланетні гості вже не раз бували на Землі.

«Які ми були наївні, вважаючи себе єдиними власниками не лише планети, а й зірок. Людська наївність завжди межує з безкінечною дурістю та страхом перед невідомим. Якби ми знайшли їх раніше, то готувалися б завчасно, перед атакою, а так мусимо ховатися під землю, ніби ті черв'яки, що на їх полюють наші селяни. Як швидко ми перейшли із розряду мисливця у розряд здобичі», – висловився з цього приводу Грон, але сам імператор до моменту використання підземних машин, як зброї, не дожив. Під час останнього штурму кордонів Мірси він був убитий, а потім, за незбагненною грою долі, розтягнений самими ж черв'яками за лічені дні. Для поховання одного з найвеличніших імператорів не знайшлося навіть часу і місця, а коли скінчилася навала, понівечені тіла не можна було відрізати одне від одного.

— Як ви думаєте, чому Атланти так довго тягнуть із нами? — спитала Гріа.

— Дитинко моя, мені здається вони не тягнуть, а просто не можуть пройти піски. Там, вгорі, де вони дихають його ще більше ніж тут, на низу, а двигуни машин так само швидко забиває пил, тому їхні спроби підкорити останні шматки вільних людей і закінчуються невдачею.

— Пил, пил, пил. Мені здається, що якби ми не носили респіратори, то видихали б цей пил з роти, замість повітря. Що заважає їм носити респіратори? Чи поставити фільтри на двигуни? Я ось цього не можу зрозуміти.

— Золотце, твої питання зведуть у могилу найбільші розуми Гідеріалії. Може, вони ще просто не розібралися. На відміну від людей, їх час у спину не підганяє.

— Зате мене підганяє, учителю. Я піду на узбережжя, трохи скупаюся, бо ці шари «рятівного» пилу уже заважають мені рухатися.

— Почекай. Я не все тобі розповів, дурна стара голова, скоро вже не буду пам'ятати, як підтиратися. Там, посеред брух-

ту та заржавілих машин, я знайшов одну річ. Тобі від неї буде більше користі, ніж вченим. Це якась амулет з невідомою рідиною. Як повернешся, вона лежить у мене в шухлядах з дротами, подивись. Будь обережною, дитино!

Від окраїн Ібари до озера Першої Крові було годин дві ходьби, та це абсолютно не лякало Гріа. Вона звикла до цих прогулянок ще з малечого віку, коли бігала по мощених глиняних дорогах, збиваючи коліна та лікті, але залишалася найщасливішою дитиною на світі. Зараз же її думки були забиті геть іншим.

Через десять днів повстання, будуть задіяні мешканці всього континенту: пихаті гідеріальці, міцні мірсіанці, роботящі та надвтривалі рбеціанці, поважні і горді живеїці, жваві та балакучі картеліанці, вишукані поаморці. Будуть союзи малих народів та держав-карликів. Уся планета чи не вперше має об'єднатися проти спільного ворога, забувши про взаємні образи та сварки. Чи міг хто-небудь із нині живих уявити собі таке? І всіх їх веде її брат, недоколиханий полководець Мольварт. Добре, що хоч генерал Аріган буде поряд із ним, від цього всередині ставало трохи тепліше.

Знайома дорога перетворилася на до болі незнайомі пейзажі. Незважаючи на те, що стояла зима, уся природа була втомлена, ніби відпрацювала без замін років сто в шахтах. Голі та обгорілі гілки дерев ліниво поскрипували, проганяючи круків, а на небі не було навіть натику на хмари, не кажучи вже про те, що звичні королі повітря, птеродактилі, перестали здійснювати постійні рейди у пошуках здобичі. Глиняні брикети порозбивалися, врізаючись в голі ступні, а від дороговказувачів та лавок залишилися лише невеличкі пеньки.

Ось тут Гріа вперше поцілувалася. Он під деревом, яке своєю розкішною кроною колись рятувало мандрівників та робітників від спеки, вона пізнала першого чоловіка, а трохи далі – першу жінку. За наступною дюною дівчина уперше в

житті взяла до рук списа, а тепер тут стирчали лише надламані мечі та розбиті обладунки мужніх захисників імперії.

Дійшовши до узбережжя, принцеса присіла та хвилин десять просто дивилася на величні хвилі. То був не погляд дев'ятнадцятирічної дівчини. Невимовна туга ховалася у кожному русі очей, кожне моргання, здавалося, було останнім, настільки повільно злипалися віки. Тут, наодинці зі Всесвітом, можна було побути собою. Можна не прикидатися сильною, можна хоча б раз у житті побути слабкою істотою, як задумала Акве, та хвилин десять побути захопленою величчю озера. У тіні кожного такого сумного погляду ховається давно минувшє безмежне щастя. Гріа згадала, як прийшла сюди вперше, так само ображена і розлючена, але тоді на батька, коли він силоміць віддав її на заняття танцями, замість вогнепальної зброї.

Відкинувши в сторону ностальгію, дівчина почала роздягатися. У сьйві місяця вона здавалася самою богинею. Скинувши обтяжливу довгу сорочку та туті обшарпані шкіряні шорти, тіло Гріа почало віддзеркалювати те саме сьйво білого підглядача. Стрункі ноги, осина чітка талія, округлені красиві груди, тендітні руки та довге біле волосся, непридуманне для жителів пустелі, приховувало за собою смертельну загрозу. Така була мрією для кожного, та і сама дівчина не менше за брата любила розслабитися після важких тренувань в чийхось обіймах.

Спробувавши великим пальцем ноги воду, Гріа зрозуміла, що не має більше сил стримувати у собі це бажання і повністю віддалася озеру. Тепла вода обіймала її приємніше за чоловіка і, забувши про всі неприємності, принцеса на півгодини відключилася від усього світу.

Після релаксації вона спадкоємиця Жовтого трону так само повільно одяглася, розтягуючи миті насолоди, та, постоявши ще десять хвилин, пішла в сторону дому. Іти спати в палац після денної сварки Гріа не бажала, а тому ліниво попленталася до будинку Аламеса. Походивши по околицях, вона, не роздягаю-

чись, упала прямо в купу з ковдрами та міцно заснула. Прокинулася дівчина від криків та лайок.

— Іменем імператора Мольварта, ми наказуємо тобі видати нам убивцю!

— Ви ж прекрасно розумієте, що помилилися, хлопці, – спокійно відповідав Аламес. — Навіть, якщо ви захочете застосувати силу, то я з легкістю розкидаю вас чотирьох. Це вам також ясно?

— Пане Аламес, ми б... у нас наказ Арігана.

— Спокійно, учителю, я подивлюся чого вони хочуть.

Гріа похапцем вибігла з будинку, захопивши з собою ампулу невідомої речовини. Зброю за наказом охоронців брати не дозволялося. Дівчину, ніби якогось важкого злочинця, в оточенні охоронців та у кайданах, потягнули до Золотого палацу.

Картина, яка відкрилася при вході, підкосила принцесу з ніг. Посеред трапезної зали лежав її брат – одна рука валялася біля ніг, тримаючи очі, а на горлі красувався, зав'язаний двома вузлами, її власний браслет. З грудей Мольварта стирчав той самий спис, яким він удень тренувався.

— Що? Ви думаете це я... Аріган... я б ніколи не заподіяла шкоди брату, ти ж мене знаєш.

— Принцесо, я маю спитати. Де ви перебували з другої до третьої ночі?

— Я... я купалася...

— Свідки?

— Сама, генерале, це страшна помилка! Ви позбуваєтеся свого найкращого бійця.

— Бійця? Не вигадуйте, принцесо, ви звичайна заздрісна убивця. Чого мені чекати на полі бою? Що ви із-за спини поч-

нете душити мене? Той браслет, на шиї, такий є тільки у вас. Невже ви і це не визнаєте?

— То мій браслет, так але він же у мене на нозі, – рука Гріа в важких кайданах потягнулися вниз. Провівши до самих п'ят, амулету вона не знайшла. – Був... як... це все жахлива помилка.

— Цитьте. Отже, убивця визнав свою вину. У камери її. Обшукати, забрати всі речі. І приведіть цього старого пройди-світа, бо ще стукне в голову визволяти її.

Єдине, що встигла дівчина, це вихопити ампулу з шортів та швидко залити її до рота. Наступної миті голова спадкоємиці запаморочилося і легке тіло звалилося додоу. Її потягнули до ґрат, а з шиї Мольварта почали випадати буси та кільця браслету, котячись до очей та зафарбовуючи підлогу в червоний колір.